

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v hlavním líčení konaném dne 6. prosince 2017 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících Andrey Zahořákové a Františka Rábka **t a k t o :**

Obžalovaní

1. L. B.,

nar. XXX v XXX, OSVČ, trvale bytem XXX,

2. M. B.,

nar. XXX v XXX, OSVČ, trvale bytem XXX,

j s o u v i n n i, ž e

dne 9. 5. 2015 v 11.25 hodin po předchozí domluvě společně zakoupili v prodejně společnosti AFG SECURITY-CORPORATION, s. r. o., IČO: 36258113, Javorová 451/32, Velké Bíelice, 958 04 Partizánské, Slovenská republika, 1 kus samopalů vzor 58, výrobní číslo 10548f, ráže 7,62x39, který byl prodejcem deklarován jako akustická expanzní zbraň, tedy jako zbraň náležející do kategorie D dle § 7 písm. f) zák. č. 119/2002 Sb. Tuto zbraň poté přivezli

do České republiky do místa trvalého bydliště L.B. na adresu XXX, kde ji přechovávali v době do 19. 11. 2015, aniž by byli držiteli zbrojní licence k nabývání a držení střelných zbraní kategorie A ve smyslu zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, nutnost jejíhož držení vyplývala z faktu, že zbraň nevykazovala dovolené výrobní provedení dle § 1 vyhlášky č. 370/2002 Sb., neboť nebyla vyrobena tak, aby byla znemožněna její úprava na zbraň, do které by bylo možno nabít a ve které by bylo možno odpálit kulový náboj nebo náboj s hromadnou střelou. K této úpravě i došlo, neboť v době vydání zbraně policii byl vývrt hlavně po odstranění kolíků či zážek průchozí. Takovýto druh zbraně je zákonem zařazen do kategorie A jako zakázaná zbraň ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a), § 4 písm. a), bod 3, zákona 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších změn a doplňků,

t e d y

obžalovaní L.B. a M. B. společně

- 1) bez povolení nebo licence provedli zahraniční obchod s vojenským materiálem,
- 2) bez povolení sobě opatřili a přechovávali zbraň hromadně účinnou,

č í m ž s p á c h a l i

oba obžalovaní

- ad 1) zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku,
- ad 2) přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,
- a to jako spolupachatelé podle § 23 trestního zákoníku

a z a t o s e o d s u z u j í

každý z obžalovaných

podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá **na zkušební dobu 1 (jednoho) roku**.

Podle § 70 odst. 1 trestního zákoníku k trestu propadnutí věci, a to samopalu vz. 58, výrobní číslo 10548f, ráže 7,62x39, t. č. rozloženého na 11 jednotlivých částí, a 1 ks zásobníku do tohoto samopalu.

O d ů v o d n ě n í:

Provedeným dokazováním bylo spolehlivě zjištěno, že se obžalovaní L.B. a M.B. společně dopustili jednání popsaného ve výrokové části tohoto rozsudku, tedy že po společné dohodě navštívili dne 9. 5. 2015 v dopoledních hodinách prodejnu společnosti AFG Security – Corporation ve Velkých Bíelicích ve Slovenské republice, kde zakoupili 1 kus samopalu vz. 58, přičemž prodejce tuto zbraň deklaroval jako akustickou expanzní zbraň, která takto měla náležet do kategorie D, kdy tedy měla být zbraní, kterou může nabývat do vlastnictví osoba starší 18 let způsobilá k právním úkonům. Z hlediska české legislativy se však jednalo o zbraň kategorie A, k jejímuž držení byla nutná zbrojní licence, a to proto, že tato zbraň nevykazovala dovolené výrobní provedení dle § 1 vyhl. č. 370/2002 Sb., což znamená, že nebyla vyrobena tak, aby byla znemožněna její úprava na zbraň, do které by bylo možno nabýt a ze které by bylo možno odpálit kulový náboj, nebo náboj s hromadnou střelou, že u ní musely být v hlavní vestavěny zábrany, při jejichž odstranění musí dojít ke zničení zbraně, a dále že osa vodící části vývrtu hlavně a osa nábojové komory musí mezi sebou svírat úhel nejméně 30 stupňů nebo musí být od sebe přesazeny tak, aby úderník nemohl odpálit střelivo vložené do vodící části vývrtu. Uvedené podmínky tedy předmětná zbraň nesplňovala a obžalovaní ji přesto přechovávali od uvedeného data do jejího vydání policii dne 19. 11. 2015, kdy byla hlaveň zbraně ve stavu, že z ní byly odstraněny kolíky, takže vývrt byl volně průchozí, kdy hlaveň byla na několika místech nařezána a kdy zbraň byla v místě závěru rozřezána napůl, takže nebyla střelby schopná.

Průběh dokazování:

Obžalovaný L.B. se k věci vyjádřil v tom smyslu, že na Slovensko s bratrem nejeli v úmyslu koupit si zbraň a ani neměli v úmyslu dovést do České republiky zbraň funkční. Na Slovensko jeli především jako trenéři veslování na závody do Piešťan a až tam bratr, tedy obžalovaný M.B., jako zájemce o vojenskou historii projevil zájem o návštěvu dané prodejny, kde si chtěl prohlédnout vojenské uniformy. Protože do Piešťan přijeli brzo, mohli obchod navštívit, byla to asi hodina cesty. V obchodě uniformy nebyly, ale prodavač je přesvědčil, aby si zakoupili předmětný samopal, o němž jim řekl, že k jeho držení není nutný zbrojní průkaz, protože se jedná o znehodnocenou zbraň, kterou by si mohli pověsit na zeď. S tím také zbraň domů dovezli, přičemž se po cestě domluvili, že si ji obžalovaný nechá u sebe, rozřeže ji podélně napůl a každý si vezme jednu polovinu zbraně. Asi po měsíci se o to obžalovaný pokusil, ale nešlo mu to, povedlo se mu pouze nařezat hlaveň příčně. Dále obžalovaný uvedl, že žádné kolíky znehodnocující zbraň z hlavně neodstraňoval, pouze když přišla pro zbraň policie, tak zazmatkoval a začal do ní tlouct kladivem a něco z ní vypadlo a ještě ji také rozřezal napůl v závěru. Zbraň ale byla znehodnocena již předtím, protože byla v hlavní díra. Obžalovaný také připustil, že se nijak nezabýval naší právní úpravou, předpokládal, že by mu neprodali něco, co není volně prodejné. Způsob znehodnocení zbraně v prodejně neřešili. Obžalovaný se dále nedokázal vyjádřit k tomu, jak vznikly 3 díry v hlavni.

Obžalovaný M.B. také uvedl, že nejeli na Slovensko za účelem koupě zbraně, ale jeli na veslařské závody podívat se na své svěřence. On předtím na internetu narazil na předmětnou prodejnu, a proto ho v Piešťanech, příp. před nimi, napadlo, že by se mohli jet do

prodejny podívat, s čímž bratr souhlasil. Prodejce jim nabízel ke koupi znehodnocený samopal a on se spontánně rozhodl, že by si mohli zbraň koupit; společně se na ni složili. Pro vysvětlení ještě obžalovaný dodal, že byl na Slovensku na vojně a zřejmě to byl nějaký sentiment, co jej ke koupi vedlo. S prodávčem nijak neřešili, jestli zbraň mohou dovézt do Česka; říkal pouze, že je znehodnocená, skupina D, volně prodejná. Poté začali řešit využití zbraně a dohodli se, že zbraň rozřezou a každý si vezme jednu polovinu. Bratr ji měl po dovozu u sebe, svého času mu také řekl, že se pokoušel ji rozřezat. Po nějaké době jej navštívila policie a ptala se na zbraň, on ji odkázal na bratra, kam také společně jeli; bratrovi nijak nedával vědět, že k němu jedou. Po návštěvě bratra jel s policií do Uherského Hradiště, bratr zůstal doma a zbraň přivezl asi po 3 nebo 4 hodinách.

Znalecké zkoumání:

Ve věci bylo Kriminalistickým ústavem Praha vypracováno odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, z něhož soud zjistil, že ústavu předložená předmětná zbraň (útočná puška vz. 58 nebo také samopal vz. 58) byla vyrobena tuzemským výrobcem Česká zbrojovka Uherský Brod a následně byla nezjištěnou slovenskou firmou upravena na expanzní verzi této zbraně. Vizuální prohlídkou bylo zjištěno, že vývrt hlavně je průchozí a že pravděpodobně z něj byly odstraněny příčné kolíky či přepážky, což nasvědčuje možnosti zpětné úpravy zbraně za účelem použití ostrého kulového střeliva. Vzhledem ke zničení závěru byla zbraň za daného stavu střelby neschopná. Autoři vyjádření také uvedli, že zbraň svým charakterem odpovídá zbrani kategorie A – zbraně zakázané ve smyslu zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu.

Po přečtení tohoto odborného vyjádření v hlavním líčení ještě soud rozhodl o výsledku jednoho z jeho autorů, načež se k soudu dostavil znalec pplk. D.R., který sdělil, že předmětná zbraň je jedna z asi 500 ks, které byly v rámci akce MARS policií zajištěny a které pocházely ze Slovenska. Všechny zbraně, které znalec viděl, byly upraveny tím způsobem, že hlaveň byla opatřena většinou dvěma kolíky, které se do hlavně dostanou tím způsobem, že se provrtá jedna stěna hlavně a zalisuje se tam kolík, který je v otvoru většinou zavařen a lze jej odstranit odvrtáním či odbroušením, poté se zaslepí otvor a zbraň je střelby schopná. Znalec neměl ověřeno, zda u tohoto typu zbraně by postačoval k odstranění kolíků výstřel, u jiných typů zbraní, které měl k dispozici, to možné bylo. K zářezům na hlavni se znalec nedokázal vyjádřit, ale na žádné jiné zbrani ze Slovenska takové zářezy nebyly.

Listinné důkazy:

Další dokazování provedl soud obsahem listin založených ve spise. Z úředního záznamu vypracovaného policií soud zjistil, že obžalovaný L.B. byl poprvé k věci vytěžen policií dne 19. 11. 2015 v místě trvalého bydliště, přičemž mj. uvedl, že samopal neprodleně doveze na služebnu policie, kam se dostavil asi za hodinu a dobrovolně vydal policii předmětný samopal rozřezaný na několik částí. Podle záznamu byly řezy na samopalu čisté a zapáchaly po čerstvě opracovávaném kovu, některé části řezů byly také na dotek stále teplé.

K tomuto záznamu se pak obžalovaný L.B. v tom smyslu, že se jej policisté jen ptali, jestli ví, kde je samopal, a že s ním k nim má přijet na služebnu. Neptali se ho, zda má samopal doma.

Z protokolu o ohledání věci soud zjistil skutečnosti, které si následně mohl ověřit, když měl sám samopal k dispozici. Tzn. že tělo a hlaveň samopalu tvořily jednu samostatnou část, když hlaveň byla odřezána od zbývajících těla samopalu příčným řezem, který se nacházel 170 mm od konce těla samopalu směrem k hlavni (řez se nacházel v prostoru pouzdra závěru, závěr sám poškozen nebyl). Na hlavni se pak nacházely tři řezy, dva příčné a jeden podélný. Na hlavni se pak ve vzdálenosti 40 mm od ústí hlavně nacházel ve vertikálním směru kruhový vývrt (díra) a další dva vývrty kruhového tvaru (ve směru vertikálním) se pak nacházely v oblasti nábojové komory. Součástí tohoto protokolu je dále také pořízená fotodokumentace, kterou jsou zachyceny jednotlivé řezy a vývrty.

Ze zprávy PČR Zlínského kraje, skupiny služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Uherské Hradiště, bylo také zjištěno, že obžalovaní nejsou a ani v minulosti nebyly držiteli zbrojních průkazů.

Z kopie záznamové knihy o prodaných zbraních kategorie D společnosti AFG Security-Corporation se sídlem Veľké Bielice, Slovenská republika, soud zjistil, že předmětný samopal byl zakoupen v prodejně dne 9. 5. 2015 v 11.25 hodin obžalovaným M. B., k čemuž tento uvedl, že je tam zapsán zřejmě proto, že stál blíže pultu. K opětovnému dotazu také znovu uvedl, že s bratrem nijak neřešili, čím je samopal; měli za to, že je obou.

Ze zprávy Veslařského klubu Morávia Uherské Hradiště bylo dále možno zjistit, že na zmiňovaných veslařských závodech v Piešťanech obžalovaní nevystupovali jako trenéři, ani jako funkcionáři, neboť z klubu byli vyloučeni již 8. 7. 2012. Klubu nebylo ani známo, že by se obžalovaní závodů zúčastnili v jakékoliv jiné roli. Z přehledu jízd Poháru SNP ze dne 9. 5. 2015 soud zjistil, že se těchto účastnil J. B. reprezentující klub Lodní sporty Brno, přičemž jeho jízda začínala v 15.22 hodin.

Vyhodnocení provedených důkazů, skutkové závěry:

Vyhodnocením výše popsaných provedených důkazů pak dospěl soud k závěru, že není důvod k pochybnostem o průběhu skutkového děje, který je popsán ve výrokové části rozsudku, resp. v úvodním odstavci tohoto odůvodnění. Především není sporu o tom, že oba obžalovaní přivezli ze Slovenska do České republiky útočnou pušku, resp. samopal tuzemské výroby (výrobce Česká zbrojovka Uherský Brod) vz. 58, výrobního čísla 10548f, který byl znehodnocen dle slovenských norem, které však nejsou v souladu se zákonnými podmínkami platnými v České republice umožňujícími na samopal nahlížet jako na znehodnocenou, a tudíž „nezakázanou“ zbraň. To, že zbraň skutečně určitým způsobem znehodnocena byla, vyplývá jednak z vyjádření obžalovaných, kterým soud nemá důvod nevěřit, pokud uváděli, že se prodavač v tomto směru při prodeji zbraně vyjadřoval, jakož i z objektivního zjištění učiněného při prohlídce zbraně soudem, resp. vyplývajících z protokolu o ohledání zbraně a z odborného vyjádření, kteréžto listiny popisují celkem tři vývrty v prostoru hlavně a nábojové komory. I když autoři odborného vyjádření se zmiňují o „pravděpodobnosti“

znehodnocení zbraně kolíky, soud je přesvědčen, že tento fakt lze postavit najisto, neboť jiné logické vysvětlení těchto vývrtů neexistuje. Tyto vývrty mají současně další důkazní význam, a to ten, že umožňují učinit závěr, že byl učiněn pokus o odstranění znehodnocení, resp. o reaktivaci zbraně, tedy o její uvedení do střelbyschopného stavu. Soud považuje za vyloučené, že by slovenský prodejce zbraň prodal s těmito třemi „dírami“ a že by obžalovaní v takovém stavu zbraň koupili (oni ostatně nic takového ani netvrdili). Soud tedy nepochybuje o tom, že na místě těchto vývrtů byly původně kolíky, které měly zbraň znehodnotit podle slovenských zvyklostí a které obžalovaný L.B. v mezidobí do policejního zásahu odstranil; vzhledem k tomu, že se samopal po celou dobu nacházel v jeho bydlišti, nedomnívá se, že by tak učinil někdo jiný, např. bez vědomí obžalovaného. Odstranění těchto kolíků pak byl první krok k obnovení střelbyschopnosti zbraně, druhým by pak bylo zaslepení vývrtů, k čemuž již nedošlo, evidentně z důvodu zásahu policie. Pokud se obžalovaný L.B. ještě vyjadřoval v tom smyslu, že po příjezdu policie kromě toho, že zbraň rozřezal, do ní také začal mlátit „kladivem“ a „něco“ z ní vypadlo, čímž měl zřejmě na mysli, že to mohly být kolíky, i když se takto přímo nevyjádřil, soudu nezbyvá, než konstatovat, že považuje tuto možnost za vyloučenou. Jednak hlaveň samopalu je zcela hladká bez sebemenšího škrábnutí či jiného poškození nasvědčujícímu „mlácení“ do hlavně kladivem. Kromě toho se soud ani nedomnívá, že by „mlácení“ uvolnilo přivařený kolík a už vůbec ne ty, které byly horizontálně mimo samotnou hlaveň. Nemluvě tedy o tom, že je zcela zřejmé, že se jedná o vývrty, což znamená, že tyto „díry“ byly vyvrtány.

Dále soud považuje za prokázáno, že dva zářezy a jeden řez na hlavní zbraně jsou důkazem snahy obžalovaného L. B. o znehodnocení zbraně v návaznosti na návštěvu policie v jeho bydlišti. Obžalovaný zjevně jednal ve spěchu a ve stresu, čemuž nasvědčuje způsob, jímž byla zbraň znehodnocena či lépe řečeno zničena. Pokud by obžalovaný jednal ve snaze o skutečné znehodnocení zbraně a jednal by s rozmyslem, nepochybně by dvakrát neřízl do hlavně a jednou by neprovedl podélný řez na spodní straně hlavně, který je svým způsobem zcela nepochopitelný a nevysvětlitelný jakýmkoliv racionálním argumentem. Vysvětlení, že se jednalo o projev snahy o rozřezání zbraně podélně na dvě stejné části, je již pouze výsledkem následného uvažování, jak tento řez vysvětlit. Soud je přesvědčen, že v případě snahy o rozřezání zbraně podélně na dvě části, jakkoli je tato představa poněkud bizarní, by řezající začínal řez u ústí hlavně příp. na opačném konci samopalu, nikoli však na spodní straně hlavně. Nelze také přehlédnout, že řez se nachází nikoli přímo na spodní straně hlavně, ale poněkud ze strany, kteréžto místo vylučovalo, aby se podařilo samopal na dvě stejné části rozřezat. Po těchto řezech pak následovalo přerážnutí zbraně napůl, jako snad nějaká pojistka skutečného znehodnocení zbraně, které by samozřejmě jako znehodnocení zbraně plně postačovalo, k čemuž by musel obžalovaný dospět, pokud by se nad svým jednáním zamýšlel za normálních okolností, stejně jako by musel dospět k tomu, že poškození hlavně, obzvláště oním podélným řezem, ke znehodnocení také postačuje. Ostatně obžalovaný L.B. ani nepopíral, že v případě přerážnutí zbraně napůl takřikajíc zazmatkoval. Soud je však přesvědčen, že totéž se týká i řezů na hlavní.

Ona snaha o znehodnocení zbraně, která nakonec vedla k jejímu zničení, je pak také důkazem toho, že si obžalovaný L.B. resp. oba obžalovaní byli vědomi toho, že zbraň ve stavu, v jakém byla přechovávána v bydlišti L. B., je zbraní zakázanou, stejně jako je důkazem jejich vědomí v tomto směru fakt, že obžalovaný policii nevydal zbraň hned při její

návštěvě, v čemž mu nic nebránilo; fakticky ani právně totiž nebylo rozdílu mezi případným vydáním zbraně v bydlíšti a jejím dovezením na služebnu policie. Jediný rozdíl by spočíval snad pouze v tom, že v bydlíšti by obžalovaný nedostal protokol dokládající vydání zbraně. Soud je tedy přesvědčen, že obžalovaný L.B. nevydal zbraň v bydlíšti právě proto, aby ji ještě před vydáním policii znehodnotil.

Jak je z průběhu dokazování zřejmé, soud věnoval také pozornost účasti obžalovaných na zmiňovaných veslařských závodech v Piešťanech z toho hlediska, zda obžalovaní navštívili obchod ve Veľkých Bielích bez předchozího naplánování návštěvy, tedy spíše náhodou z momentálního popudu, anebo zda návštěva byla od počátku na programu návštěvy Slovenska společně s návštěvou závodů. Druhá varianta by totiž podle soudu znamenala, že stejně jako nebyla náhodná návštěva prodejny, nebyla náhodná – tedy pouze pod vlivem přesvědčování prodáváče – ani koupě samopalu. Soud především nemůže vyloučit, že obžalovaní skutečně na závodech byli; nikoli však jako trenéři či funkcionáři veslařského klubu v Uherském Hradišti, kterými už 3 roky nebyli, ale jako diváci, což samozřejmě není rozhodující. Podstatné však je, že návštěva prodejny byla od počátku v plánu obžalovaných, což vyplývá z jejího načasování, které bylo takové, aby se do Piešťan dostali na druhou polovinu závodů, o což také měli zájem (kde podle všeho startoval jejich synovec); samopal byl zakoupen v 11.25 hod., zhruba hodinová cesta zpět znamenala příjezd zhruba ve 12.30 hod., závody začínaly v 11.00 hod. a trvaly do 15.30 hod. Kromě těchto skutečností však podle názoru soudu nasvědčuje naplánování cesty pro samopal také samotné následné nakládání s ním, kdy došlo k jeho reaktivaci resp. k prvnímu kroku k ní směřující.

Obecně řečeno a shrnuto, obhajobu obžalovaných považuje prakticky ve všech bodech za vyvrácenou, z čehož zároveň vyplývá, že obžalovaní věděli, co ze Slovenska do České republiky přiváží a co mají doma uloženo. To koneckonců také vyplývá ze samotné reakce obžalovaného L. B. na návštěvu policie. Závěrem této pasáže soud ještě dodává, že se zabýval také otázkou, zda se popsaného skutku dopustili oba obžalovaní nebo příp. pouze jeden z nich. Opakovaně se k této problematice obžalovaných dotazoval a vzhledem k tomu, že obžalovaní trvali na tom, že jednali společně a že zbraň byla obou, když M.B. ji spíše formálně koupil a u L. B. byla uložena, uzavřel, že pachateli skutku jsou oba obžalovaní.

Právní kvalifikace jednání obžalovaných:

Oba obžalovaní se tedy svým jednáním také dopustili zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence dle § 265 odst. 1 trestního zákoníku. Vojenským materiálem jsou obecně řečeno všechny výrobky, které jsou díky svým vlastnostem posuzovány jako zkonstruované nebo přizpůsobené k použití v ozbrojených silách nebo bezpečnostních sborech, přičemž podle prováděcí vyhlášky č. 332/2009 Sb. mezi ně logicky patří i útočná puška či samopal, který obžalovaní nakoupili a dovezli na území ČR v úmyslu jej zde mít k dispozici (jiný úmysl nebyl prokázán). Na charakteru této zbraně nic nemění ani jeho určité úpravy, a to proto, že tyto úpravy byly takové, že nezměnily charakter této zbraně na zbraň expanzní; tuto zbraň bylo opět možné po výše popsaných zpětných úpravách používat k účelu, k němuž byla vyrobena, tedy k vystřelení hromadných dávek kulových nábojů (nelze pominout, že zbraň byla koupena i se zásobníkem). Za zahraniční

obchod s vojenským materiálem je pak nutno dle § 2 odst. 1 písm. d) zák. č. 38/1994 Sb. považovat i transfer vojenského materiálu uvnitř EU, tedy jeho dovoz ze Slovenska do České republiky; za obchod s vojenským materiálem je pak nutno považovat v souladu s trestněprávní teorií i praxí i dovoz jediného takového samopalů. Že se jednalo o obchod realizovaný bez příslušného povolení, vyplývá již z faktu, že takový obchod může realizovat pouze právnická osoba s patřičným povolením a licenci a nikoli tedy osoba fyzická, která takové povolení mít nemůže.

Současně tímto svým jednáním obžalovaní spáchali také přečin nedovoleného ozbrojování dle § 279 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, když si bez povolení opatřili a přechovávali zbraň hromadně účinnou, za kterou je nutno považovat každou zbraň, která je způsobilá při obvyklém použití současně usmrtit více lidí, tzn. která je schopná střelby hromadnými dávkami a nikoli tedy pouze vystřelování jednotlivých nábojů. Takovou zbraň je i samopal, přičemž i v případě tohoto přečinu je třeba zdůraznit, že úpravy, které byly na něm provedeny, charakter této zbraně nezměnily. Podle názoru soudu se lze domnívat, že se jednalo o úpravy pouze účelové, když na první pohled je zřejmé, že tato zbraň je stále samopalem resp. byla jím před jejím zničením obžalovaným L. B.; pro osoby dané problematiky znalé je pak velmi jednoduché těmto zbraním vrátit jejich původní účel. Prokázáno také bylo, že obžalovaní neměli pro opatření a držení takových zbraní jakékoliv povolení.

Úvahy o trestu:

Při úvaze o trestu přihlížel soud ke všem hlediskům uvedeným v ustanovení § 38 odst. 1, § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku, tedy jednak k obecné tezi, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, jednak ke konkretizaci této teze, dle níž jsou povaha a závažnost trestného činu určovány především významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

Jednáním obžalovaných byl v daném případě porušen společenský zájem na kontrolovaném zahraničním obchodu s vojenským materiálem, jakož i zájem na ochraně životů a zdraví lidí, který může být ohrožen nekontrolovaným nošením, držením či výrobou střelných zbraní. Je tedy zjevné, že se jedná o zájem dosti významný a že jeho porušení znamená poměrně vysokou míru společenské škodlivosti jednání pachatele. Pokud se jedná o způsob provedení činu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl čin spáchán, nejedná se o momenty, které by tuto míru společenské škodlivosti zvyšovaly, spíše lze uvažovat o opaku, když trestná činnost obžalovaných byla poměrně snadno odhalitelná a nedošlo při ní ke způsobení škodlivého následku. Jednání obžalovaných nebylo podle názoru soudu typickým jednáním, v němž bývá především zločin dle § 265 odst. 1 trestního zákoníku spatřován, a to především s ohledem na jisté jeho nepřilíš sofistikované spáchání a především pak s ohledem na fakt, že předmětem obchodu byl jediný samopal.

Pokud se jedná o případné okolnosti přitěžující a polehčující, žádné typické v daných souvislostech soud neshledal s výjimkou faktu, že se obžalovaní doposud nedopustili trestné činnosti, což je třeba hodnotit jako polehčující okolnost. Trest byl oběma obžalovaným ukládán v rámci trestní sazby 1 rok až 8 let odnětí svobody stanovené pro zločin dle § 265 odst. 1 trestního zákoníku. S přihlédnutím k dosavadní bezúhonnosti obžalovaných a povaze trestné činnosti jim bylo podle názoru soudu možno uložit tresty povahy ryze výchovné v podobě trestů podmíněných uložených v nejnižší možné výměře.

Současně byl oběma obžalovaným, neboť soud vycházel z faktu, že samopal je v jejich spoluvlastnictví, uložen také trest propadnutí věci, a to výše popisovaného samopalu nyní ve stavu rozloženém, neboť se jedná o věc, které bylo užito ke spáchání trestné činnosti, včetně příslušenství k němu, tedy zásobníku.

POUČENÍ: Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
dne 6. prosince 2017

JUDr. Jiří Dufek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Rašková